KAPITOLA PÁTÁ

Profesorčina pracovna

V knihovně byl o poznání větší chládek než ve Městě Nečtíků a pro Evie bylo příjemnější cítit pod nohama nalakované parkety než tvrdý beton. Dělalo jí starosti, jak dlouho byla pryč. Ne však proto, že by ji zajímalo, co na to ostatní (nikdy se nestarala o to, co si myslí ostatní). Důvodem bylo, že jí kručelo v břiše, a nechtěla zmeškat večeři. Poté, co ji Tajemnice opustila, aby mohla promluvit ke svým poddaným, si Evie jen vzala onu o budoucnosti pojednávající knihu, kterou našla otevřenou na zemi přesně tam, kde ji předtím nechala. A pak, jen co knihu zavřela, se náhle a bez vlastního přičinění ocitla zpátky v knihovně u regálu Přečtíků.

Tak takhle to bylo. Tak snadné. Pokud si v této knihovně přečtete knihu, vstoupíte do světa Folio. Když přestanete číst, Folio zmizí. Evie šla uličkou zpět. Před sebou viděla staré dubové dveře, tlumeně svítící lustry u stropu, nablýskaná okna. Bylo to tiché a klidné místo. Až na to, že někoho slyšela za dveřmi vzlykat.

„Haló," řekla.

„Kdo je to?" zeptal se uplakaný hlas.

„Larry?" podivila se Evie a otevřela dveře vedoucí zpět na chodbu. Jakmile je za sebou zavřela, ke svému překvapení opět zaslechla ten svištivý zvuk. Dveře zmizely, jako kdyby se ztratily ve zdi. Jediné, co teď měla před očima, byl její mladší bratr, který seděl uprostřed zaprášené chodby a tiskl k sobě medvídka Siváčka.

„Co tu děláš?"

„Chceš říct, cos *ty* dělala *tam*? Folio jsem objevil já. Pořád se snažím ty dveře najít, ale ony se ne a ne zase objevit. Ostatní mi nevěří."

Evie se vedle něj posadila a vzala ho za volnou ruku. Byla celá rozpálená. Napočítala do pěti, nasadila přátelský výraz a zmírnila hlas.

„Ale já ti věřím, Larríku. Koukni, jsem tady."

Znovu popotáhl, a to tak nahlas, že Evie byla na chvíli vděčná za to, že to nebyla skutečná knihovna.

„Našla jsi Palečka? Slíbil jsem, že mu pomůžu. Slíbil jsem mu to!"

Jeho malou ručku sevřela do své. Pevně ji držela a snažila se mu ji nemačkat.

„Našla jsem něco lepšího než bláznivého starého vílího rytíře."

Vzhlédl k ní a v očích měl něco, co nedokázala přesně pojmenovat. Byla to naděje? Nebo strach? Možná obojí najednou.